

Arrest

nr. 121 270 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. VERJAUW en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit het administratief dossier blijkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Dari-sprekend en minderjarig te zijn. U verklaarde een sjiitische Hazara te zijn afkomstig uit het dorp Bandar, gelegen in het district Sangi Takht van de provincie Daykundi. Uw ouders zijn overleden. Uw broer Shakhi heeft na de dood van uw ouders voor u en uw zus gezorgd. U werkte als herder en hielp soms met het bewerken van andermans gronden. U verklaarde dat u zo goed als alle vee (ca. 200 dieren) van de mensen uit uw dorp hoedde. Op een dag viel u in slaap tijdens het hoeden. Toen u wakker werd zag u dat alle vee verdwenen was en u kon ze nergens vinden. U liep in paniek naar huis. Onderweg kwam u de zoon tegen van de persoon van wie u het meeste vee moest hoeden. U legde het hem uit, maar jullie kregen ruzie en begonnen te vechten. U

gaf hem een klap op het hoofd met een stok en hij viel bewusteloos neer. In paniek bent u gaan vluchten. U ging naar de provincie Herat. Daar belde uw broer u op en hij vertelde u dat de jongen gestorven was aan zijn verwondingen en dat iedereen op zoek was naar u. Toen bent u naar Iran verhuisd. U verklaarde dat u zeven maanden in Iran, in de wijk Shahrerai van de stad Teheran, gewoond hebt. Vervolgens werd u in Iran opgepakt en terug naar Herat gerepatrieerd. Van Herat ging u naar Nimroz en aan de grens werd u opnieuw opgepakt en gerepatrieerd naar Afghanistan. Toen kwam u een vriend, Aziz, tegen. U vertelde hem uw verhaal. Hij zei dat u niet naar Iran moest gaan omdat Afghanen daar altijd terug worden gerepatrieerd. Hij zei dat het beter was dat u naar Europa zou gaan. U wist echt niet wat u anders moest doen. U verklaarde dat u niet in Herat kon blijven, omdat u overdag belaagd werd. U verklaart dat men, omdat u een Hazara bent, zegt dat u een ongelovige bent en u lastiggevalen wordt door andere etnische groepen. U kon niet naar een provincie gaan waar andere Hazara's wonen, omdat u niet weet waar die zijn en u niet bekend bent met die provincies. U verliet Afghanistan in september 2011. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië reisde u naar België waar u op 2 november 2011 aankwam en op 3 november 2011 asiel aanvraag. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u zich jonger voordoet dan u in werkelijkheid bent. Zo stelt u bij uw aankomst in België zeventien jaar oud te zijn (geboortedatum 31/12/1994) (zie DVZ Vragelijst en Verklaring). U legt geen (identiteits-)documenten voor ter staving van uw verklaarde leeftijd. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 16 november 2011 volgens het medisch onderzoek een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Deze vaststelling wijst er op dat u bewust de Belgische autoriteiten hebt trachten te misleiden en ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat het door u ingeroepen vluchtmotief, waardoor u Afghanistan verliet, zijn oorsprong vindt in een gemeenrechtelijk en interpersoonlijk conflict. Op een dag viel u namelijk in slaap tijdens het hoeden van uw vee. Toen u wakker werd was alle vee verdwenen. Toen u in paniek naar huis liep kwam u de zoon tegen van de man van wie u het meeste vee hoedde. Jullie kregen ruzie, u sloeg hem met een stok en hij viel bewusteloos neer. Vervolgens vluchtte u naar Herat. Daar vernam u van uw broer dat de man die u sloeg aan zijn verwondingen overleden was en iedereen u zoekt. U besloot Afghanistan te verlaten. Uit deze verklaringen dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat er een verband is tussen de vervolging die u vreest en één van de in de Conventie opgesomde vervolgingsgronden, namelijk uw politieke overtuiging, nationaliteit, religie, lidmaatschap van een sociale groep of uw ras. Het betreft hier eerder een conflict van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard, dat niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. De problemen die u in Herat zou hebben gekend wegens uw etnische origine kunnen evenmin leiden tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, aangezien deze lokaal van aard zijn. U haalde immers geen dergelijke problemen aan in uw regio van herkomst, Daykundi.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 § 2b. Diverse elementen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u op het CGVS geweigerd heeft verklaringen af te leggen om de reden dat de tolk aanwezig bij uw gehoor op het CGVS Dari spreekt en u geen Dari zou begrijpen. U wil een tolk die Hazaragi spreekt (CGVS, p. 2). Uw gedrag tijdens het interview op het Commissariaat-generaal is echter niet in overeenstemming te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus waarin wordt gesteld dat een asielzoeker zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn problemen dient mee te delen. Dat u dit halsstarrig weigert om de enkele reden dat de beschikbare tolk geen Hazaragi spreekt, maar Dari, is van die aard dat er in uw hoofd geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien door de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle gegevens overmaakt teneinde bescherming te bekomen. U heeft geen enkel valabel argument ingeroepen dat uw weigering om met de beschikbare tolk samen te werken, kan rechtvaardigen. Integendeel, uit het administratieve dossier blijkt namelijk dat u bij het indienen van uw asielaanvraag op 3/11/2011 een tolk vroeg die het Dari machtig is (zie administratief dossier). U deed er als taalkeuze Dari, bijgevolg waren de tolken die zowel tijdens het

gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het gehoor voor het Commissariaat-generaal ter beschikking gesteld, tolken die het Dari spreken. Er dient te worden vastgesteld dat uit niets is gebleken dat een samenwerking met een Dari-tolk op het CGVS onmogelijk zou zijn. Immers uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u volledig in het Dari afgelegd. Uw verklaringen werden u bovendien in het Dari voorgelezen en u ondertekende dat gehoorverslag voor akkoord, zoals blijkt uit het administratieve dossier. U hebt tijdens uw gehoor op DVZ geen melding gemaakt van eventuele (vertaal)problemen (Vragenlijst CGVS, p. 4). Daarnaast verklaarde u voor DVZ ook dat uw taal van oorsprong Dari is en maakte u nergens de vermelding ook Hazaragi te spreken (DVZ verklaring, vraag 8). Elke poging van het Commissariaat-generaal om u toch te overtuigen verklaringen af te leggen, werd door u afgeblokt zonder dat u hiervoor een afdoende argumentatie gaf. Ook op de uitnodiging om het gehoor te starten en mogelijke problemen direct te melden, reageerde u afwijzend (CGVS, p. 2-3). Telkens opnieuw stelt u Dari niet te begrijpen en een tolk Hazaragi te willen. Nochtans verklaart de tolk op het CGVS dat jullie beiden in Dari met elkaar communiceren (CGVS, p. 2). Op de vraag waarom u uw verklaringen op DVZ wel in Dari kon afleggen, maar bij het CGVS niet geeft u geen antwoord (CGVS, p. 2-3). Bovendien beledigt u de protection officer, die uw gehoor afneemt en verklaart u dat u het land wil verlaten en niet van België houdt (CGVS, p. 3). Dergelijk gedrag voor het Commissariaat-generaal kan enkel worden beschouwd als een gebrek aan medewerking aan de asielprocedure, wat onverenigbaar is met, wat u betreft, het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U legt bovendien ook geen documenten voor die deze appreciatie in positieve zin zouden kunnen wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien u weigert mee te werken aan het onderzoek van uw asielaanvraag, maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om deze vraag om subsidiaire bescherming te beoordelen. Bijgevolg kan u dan ook de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u op DVZ verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Bandar, gelegen in het district Sangi Takht van de provincie Daykundi (DVZ verklaring, vraag 9).

Gezien deze verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens in de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, door de UNHCR wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Daykundi.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de situatie in de provincie Daykundi heel rustig is. Op enkele gewapende overvallen na wordt nauwelijks geweld gemeld uit deze provincie, en al helemaal niet gerelateerd aan het conflict. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers van de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers van de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in zijn eerste middel een schending aan van artikel 48/4, § 1 en § 1, lid 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en de definitie van een vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een asielzoeker mag tevens worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De Raad stelt echter vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aangaf een andere tolk te willen, omdat hij geen Dari begrijpt en gaf herhaaldelijk te kennen een tolk te willen die Hazaragi spreekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2).

Verzoeker heeft echter geen enkel valabel argument ingeroepen dat zijn weigering om met de beschikbare tolk samen te werken, kan rechtvaardigen. Integendeel, uit het administratieve dossier blijkt namelijk dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag op 3 november 2001 een tolk vroeg die het Dari machtig is (stuk 13). Verzoeker deed er als taalkeuze Dari, bijgevolg waren de tolken die zowel tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het gehoor voor het Commissariaat-generaal ter beschikking werden gesteld, tolken die het Dari spreken. Er dient te worden vastgesteld dat uit niets is gebleken dat een samenwerking met een Dari-tolk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk zou zijn. Immers verzoekers gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij volledig in het Dari afgelegd. Verzoekers verklaringen werden hem bovendien in het Dari voorgelezen en hij ondertekende dat gehoorverslag voor akkoord (stuk 12, verklaring en vragenlijst). Verzoeker heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze melding gemaakt van eventuele (vertaal)problemen. Daarnaast verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ook dat zijn taal van oorsprong Dari is en maakte hij zelf nergens de opmerking ook Hazaragi te spreken (stuk 12, verklaring, vraag 8). Elke poging van het Commissariaat-generaal om verzoeker toch te overtuigen verklaringen af te leggen, werd door verzoeker afgewezen zonder dat hij hiervoor een afdoende argumentatie gaf. Ook op de uitnodiging om het gehoor te starten en mogelijke problemen direct te melden, reageerde verzoeker afwijzend (stuk 5, gehoorverslag, p. 2-3). Telkens opnieuw stelt hij Dari niet te begrijpen en een tolk Hazaragi te willen. Nochtans verklaart de tolk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker met hem in het Dari communiceert (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Op de vraag waarom verzoeker zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken wel in Dari kon afleggen, maar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, geeft hij geen antwoord (stuk 5, gehoorverslag, p. 2-3). Dergelijk gedrag kan enkel worden beschouwd als een fundamenteel gebrek aan medewerking, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle gegevens overmaakt teneinde bescherming te bekomen. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Het halsstarrig weigeren hiervan, zonder enige valabele reden, trekt de ernst van zijn asielaanvraag in twijfel en verhindert de asielinstanties om zich een beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden het gehoor weigert verder te zetten met dezelfde tolk, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en ondermijnt bovendien volledig de

geloofwaardigheid van zijn verhaal. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift een tolk Dari vroeg en tijdens de terechtzitting bevestigde hij de tolk Dari goed te begrijpen en zelf ook Dari te spreken.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming ook niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

De elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, met name de vervolging door zijn medemens, de vervolging door de politie, het feit dat hij een grote kans maakt om in de gevangenis terecht te komen, het gegeven dat het gevangenisbeleid in Afghanistan ronduit een schending van artikel 3 EVRM inhoudt zich hierbij steunend op een aantal citaten uit persberichten en de situatie in Herat, zijn gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF